

РЕШЕНИЕ

№ 522

гр. София, 19.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 23.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **4909** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр.чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано по жалба на „ЕМ ДЖИ ИНТЕРНЕТЪНЪЛ“ ООД с ЕИК:[ЕИК], със седалище/адрес управление [населено място], р-н К. село, [улица], представлявано от Е. Е. М., чрез адв. В. В. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а,б. „а“ от ЗДвП - Прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца до 1 година.

В жалбата е посочено, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена в противоречие с материалния, в нарушение на процесуалните правила, както и при несъответствие с целта на закона. Моли се оспорената заповед за бъде отменена. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателя се представлява от адв. В., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът – младши автоконтрольор към ОДМВР Б., група „Контрол на пътното движение по главни пътища и автомагистрала Б.“ – в съдебно заседание не се явява и не се представлява. Не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, III отделение, 60 състав, след като се запозна с

представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № 244з-735/14.03.2022 г. на Директора на ОДМВР Б. младши автоконтрольор към ОДМВР Б. е наложил на жалбоподателя принудителна административна мярка – Прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца до 1 година. Като правно основание за издаване на заповедта е посочена разпоредбата на чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП. В мотивите към заповедта е посочено, че на на 16.02.2023 г около 11:25 часа в [община] на път АВТОМАГИСТРАЛА № А-3, С. И. З., като водач на МПС по АМ "С.", в района на км. 88 с посока на движение от [населено място] към [населено място], управлява повереният товарен автомобил М. С. с рег. номер С., (собственост на фирма "ЕМ ДЖИ ИНТЕРНЕТЪНЪЛ" ООД с ЕИК[ЕИК], Гр, С., [улица], със, СУМПС номер: ZAREV803036S99LJ 21, издадено от Кралство Великобритания и валидно до 09.09.2030г., без да го подмени след пребиваване повече от 3 месеца в Република България. При извършена справка с ОДЧ при 01 РУ - Б. е установено, че водача З. е влязъл на 25.08.2021 г. в Република България.

Посоченото е квалифицирано като нарушение на чл. 162, ал.1 ЗДвП, като на водача е съставен АУАН серия ГА № 670646/16.02.2023 г..

По делото не е представена справка за пътуване на лице - български гражданин, актуална към процесния период.

Не е представена шофьорска книжка с легализиран превод - чуждестранното свидетелство за управление на МПС. От материалите по делото безспорно се установява, че СУМПС на името на С. И. З. е издадено от Обединено кралство и е със срок на валидност до 09.09.2030г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Обжалваната заповед е издадена от компетентно длъжностно лице по смисъла на чл.172, ал.1 от ЗДвП в кръга на предоставените му правомощия, в законоустановената писмена форма и при липса на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Заповедта е мотивирана от фактическа страна с описаните в АУАН фактически обстоятелства. Изрично са цитирани и приложимите законови разпоредби, регламентиращи условията за налагане на ПАМ – чл.171, т.2а от ЗДвП.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се сумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл. 22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния

закон (чл. 23 от ЗАНН). В случая Заповед за прилагане на принудителна административна мярка е издадена на основание чл. 171, т.2а, б. "а" от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка "прекръпяване на регистрацията на пътно превозно средство" на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година. Наложена на жалбоподателя принудителна административна мярка е в хипотезата на чл. 171, т.2а, б. "а", предл. последно от ЗДвП – на собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, което е неправоспособен водач.

Не е спорно по делото, че на процесната дата 16.02.2023 г. автомобилът, собственост на жалбоподателя е управляван от С. И. З.. Спорът е дали същият е бил правоспособен водач или не. В самата заповед, изрично е записано, че водачът управлява МПС с чуждестранно национално свидетелство, без да е подменено след пребиваване повече от три месеца в Република България. Посочена е и разпоредбата на чл.162, ал.1 от ЗДвП. Според същата, българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната.

Вярно е, че чл.162, ал.1 от ЗДвП съдържа ограничение само за водачите - български граждани, които могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария само в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. В случая, жалбоподателят безспорно е български гражданин. Но чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, в който няма изрично препращане към чл.162, ал.1 от ЗДвП, съдържа няколко различни хипотези, като административният орган не е конкретизирал коя от тях е приел за осъществена, при констатирано нарушение на чл.162, ал.1 от ЗДвП.

Не става ясно за съда, нарушението на чл.162, ал.1 от ЗДвП дали се приравнява според органа наложил мярката, на управление от неправоспособен водач, или при липса на свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада превозното средство. Останалите хипотези - лишен от право да управлява МПС по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК, при наличните по делото данни могат да се смятат за изключени, но липсата на свидетелство за управление и правоспособността да се управлява МПС са различни случаи и следва да се

разграничават, особено в настоящия казус, при който е установено безспорно, че С. З. е притежавал напълно валидно чуждестранно свидетелство /изрично посочено в заповедта, прието като доказателство по делото – л. 16 от делото, както и в АУАН от 16.02.2023г.-л.13 от делото/. Тъй като липсва пълно фактическо описание и прецизна правна квалификация (по кое предложение на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП се налага мярката), то правото на защита на адресата ѝ е било нарушено, а за съда е невъзможно да провери, дали материалният закон е правилно приложен.

Извън горното за съда не става ясно, как е установено, че лицето пребивава в България повече от три месеца. Няма никакви данни нито по административната преписка, нито се представят такива пред съда, кога точно водачът е влязъл в България и дали към датата на вмененото нарушение 16.02.2023 г. са изтекли тези три месеца. Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК, в тежест на административния орган е да докаже, че са били налице предпоставките за издаване на процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка, т. е че водачът е управлявал МПС с чуждестранно свидетелство, без да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца в Република България. От ответника в производството не са ангажирани никакви доказателства, от които да се установява кога лицето е влязло на територията на Република България и дали към момента на извършената полицейска проверка, при която е констатирано описаното в процесната заповед нарушение, послужило като основание за налагането на принудителна административна мярка, тримесечният срок по чл. 162, ал. 1 от ЗДвП е изтекъл.

Ограничителното тълкуване на нормите, установяващи ПАМ е обусловено от превантивния им характер, от тяхната цел и предпоставките за прилагането им, а именно с цел за преустановяване на осъществено административно нарушение, което следва да бъде преустановено, както и предотвратяване настъпването на вредни последици, извършването на същото или друго нарушение, съответно престъпление, или с цел реализиране отговорността на нарушителите. Мярката по чл. 171 т. 2 а, б. "а" от ЗДвП има за последица "отнемане" на средството за извършване на нарушението, защото макар ППС-во да остава под властта на неговия собственик, прекратяване на регистрацията, посредством сваляне на регистрационните му табели, пречатства възможността за движението му по пътищата. Съдът, в настоящия съдебен състав счита, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е издадена при допуснато нарушение на принципа на съразмерност, заложен в чл. 6, ал. 1 АПК, според който административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо.

В настоящият казус безспорно между страните е обстоятелството, че С. З. е управлявал МПС със свидетелство за правоуправление, издадено от Великобритания и валидно до 09.09.2030г. Не се спори от страните, че към момента на издаването му, споразумението за оттегляне на Великобритания от ЕС не е влязло в сила /същото е в сила от 31.01.2020 г. /, поради което държавата - издател е била държава-членка на Европейския съюз.

Свидетелствата за управление на МПС на територията на ЕС са предмет на регламентация с Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на съвета от

20.12.2006 г. относно свидетелствата за управление на превозни средства.

Текста на чл.2 на посочената Директива регламентира условията за взаимно признаване, като чл.1 от посоченият съюзен акт регламентира единен образец на СУМПС, така, че той да бъде годен за това взаимно признаване. Успоредно с това чл.7 от Директива регламентира и условията за издаване, валидност и подновяване на СУМПС в т.ч. и полагане на изпит и медицински стандарти. В този смисъл Директивата въвежда еднакъв режим по отношение на територията на целият ЕС, като редом с другото допуска отклонения и дава разрешение как следва да се процедира в хипотезите на отнемане на СУМПС, валидността на свидетелствата които са издадени от ДЧ в режим на безсрочност, както и при установяване на лице, придобило СУМПС в една ДЧ на територията на друга ДЧ и др.

Текста на чл.7 пар.2 б.„а“ и б.„б“ от Директивата предвижда, че считано от 19 януари 2013 г. свидетелства, издадени от държави-членки за категории АМ, А1, А2, А, В, В1 и ВЕ имат срок на административна валидност 10 години, като държава-членка може да избере да издава такива свидетелства със срок на административна валидност до 15 години, а считано от 19 януари 2013 г. свидетелства, издадени от държави-членки за категории С, СЕ, С1, С1Е, D, DE, D1, D1Е имат срок на административна валидност 5 години;

Успоредно с това и що се касае до обстоятелството, че след т.нар. Брекзит, съюзното законодателство не се прилага вече и по отношение на СУМПС издадени от Великобритания, то спора следва да се разгледа и през призмата на текста на чл.41 от Конвенция за пътното движение, подписана във В. на 8.11.1968 г., включително поправките към Конвенцията,/ влезли в сила на 3.09.1993 г./

Съгласно ал.2 на чл.41 от конвенцията, договарящите страни / сред които България и Великобритания/ ще признаят всяко свидетелство за управление, преведено на техния език или на един от техните езици, или ако не е преведено на един от тези езици, придружено със съответен превод; всяко национално свидетелство за управление, отговарящо на положенията от приложение 6 на настоящата Конвенция. Всъщност изискванията на приложение 6 към Конвенцията се съдържат в изискванията към Приложение 1 към Директивата, като Директивата въвежда допълнителни изисквания за целите на ЕС. В този смисъл съответствието им е несъмнено.

От своя страна, текстът на ал.7 б. „а“ от чл.41 от Конвенцията императивно гласи, че положенията в настоящия член не задължават Договарящите страни да признаят валидността на националните и международните свидетелства за управление, издадени на територията на друга Договаряща страна на лица, чието постоянно местожителство е било в тази страна в момента на издаването на свидетелството, или чието постоянно местожителство е било сменено на тази територия след издаването на свидетелството.

В този смисъл България би могла да се счита необвързана от посочените норми на Конвенцията по отношение на лица, чието постоянно местожителство е било в друга Държава в момента на издаване на свидетелството.

Ето защо не може да се приеме и нарушение на Конвенцията.

Нормата на чл.162 ал.1 от ЗДвП недвусмислено постановява, че българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната.

Посочената разпоредба ясно реферира именно към изискването за управление на МПС с валидно СУМПС на територията на страната по отношение на определена категория лица, сред които спада и жалбоподателят. В този смисъл, неподмяната на СУМПС съобразно чл.162 ал.4 ЗДвП не следва да се квалифицира като документно нарушение, както твърди жалбоподателя. Сама по себе си липсата на замяна на чуждестранно с българско СУМПС не представлява нарушение изобщо. Нарушение ще възникне едва при участие в движението по пътищата на лице с нередовни документи. Законната презумпция в случая предполага извода, че липсата на заменено СУМПС, придружено с липсата на надлежно издадено от РБ СУМПС, води до извод за липса на валидно СУМПС. И като такава осъществява състава на нормата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП.

Независимо от това обаче, настоящият състав съобрази, че на интернет страницата на компетентния орган – Министерство на вътрешните работи, раздел “Брекзит“ е публикувано съобщение, съгласно което „След изтичане на преходния период, предвиден по Споразумението за оттегляне на О. кралство от Европейския съюз, в Република България СУМПС, издадено от ОК, се признава като СУМПС, издадено от държава, която е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата от 1968 г. и отговарящо на изискванията на приложение №6 към Конвенцията.“ Независимо от факта, че след въпросният пасаж съобщението продължава с прецизиране, насочено към чуждите граждани, дългосрочно пребиваващи в Република България, то така изложеният текст най-малкото създава правни очаквания у българските граждани, притежаващи СУМПС издадено от О. Кралство, че същото ще бъде признато на територията на страната, при това без дерогацията по чл.41 ал.7 от Конвенцията. Лаконичният и непрецизиран текст на публично огласената административна практика от страна на компетентния орган – МВР, създава правни очаквания в кръга лица, спадащи в разглежданата хипотеза, поради което действия като процесно оспорената Заповед за прилагане на ПАМ са им непротивопоставими.

В контекста на приложното поле на правото на ЕС, чийто източник е практиката на Съда на ЕС и в чиито материален обхват е настоящият спор, а именно – Директива 2006/126/ЕО, следва да се подчертае, че принципът на правната сигурност, който е един от основните принципи на правото на Съюза, следствие от който е принципът на защита на оправданите правни очаквания, изисква действието на правните норми да е ясно, точно и предвидимо, за да могат заинтересованите лица да се ориентират в правни положения и отношения, свързани с правния ред на Съюза (вж. решение от 8 декември 2011 г., F. T./Комисия, C-81/10 P, EU:C:2011:811, т. 100 и цитираната съдебна

практика; решения от 13 октомври 2016 г., Prezes Urzdku Komunikacji Elektronicznej и Petrotel, C-231/15, EU:C:2016:769, т. 29 и от 15 декември 2016 г., Испания/Комисия, T-808/14, непубликувано, EU:T:2016:734, т. 193).

Според постоянната съдебна практика принципът на защита на оправданите правни очаквания е един от основните принципи на Съюза. Всеки правен субект, у когото институцията на Съюза е породила основателни надежди, има право да се позове на този принцип. Уверения, които могат да породят такива надежди, независимо от формата, в която са дадени, представляват конкретни, безусловни и непротиворечиви сведения, произтичащи от оправомощени и достоверни източници, предоставени на заинтересованото лице от компетентните органи на Съюза (вж. решения от 14 юни 2016 г., Marchiani/Парламент, C-566/14 P, EU:C:2016:437, т. 77 и цитираната съдебна практика и от 12 януари 2017 г., Timab Industries и CFPR/Комисия, C-411/15 P, EU:C:2017:11, т. 134 и цитираната съдебна практика; решение от 26 септември 2014 г., B&S E./Комисия, T-222/13, непубликувано, EU:T:2014:837, т. 47).

В този смисъл и като е огласил административна практика, създаваща основателни надежди за признаване действието на СУМПС издадени от О. Кралство, без да е посочил относимостта на условието по чл.41 ал.7 от Конвенцията, компетентният орган – МВР се е обвързал от собственото си изявление и е преклудирал възможността лицата да изпаднат в хипотезата на нарушение на чл. 162 ал.1 от ЗДвП.

Ето защо и като е постановил процесната заповед, административният орган от системата на МВР е постановил незаконосъобразен административен акт.

Предвид гореизложеното, съдът счита и че така наложената принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП за нарушение на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП си поставя цели, противоречащи на законоустановените цели на административната принуда.

В обобщение на изложеното съдът намира, че обжалваната заповед за прилагане на ПАМ е издадена в противоречие с приложимия материален закон и несъблюдаване целта на закона, поради което следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

С оглед изхода на спора, на жалбоподателката следва да се присъдят сторените по делото съдебно-деловодни разноски в размер на 50 лева, заплатена ДТ и 600 лева, заплатено адвокатско възнаграждение, съобразно представените по делото договор за правна защита и съдействие и доказателства за неговото заплащане.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 60 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на „ЕМ ДЖИ ИНТЕРНЕТЪНЪЛ“ ООД с ЕИК:[ЕИК], със седалище/адрес управление [населено място], р-н К. село, [улица], представлявано от Е. Е. М. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а,б. „а“ от ЗДвП - Прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца до 1 година.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР – Б. да заплати на на „ЕМ ДЖИ ИНТЕРНЕТЪНЪЛ“ ООД с ЕИК:[ЕИК], със седалище/адрес управление [населено място], р-н К. село, [улица], представлявано от Е. Е. М. сумата от 650 лв. /шестстотин и петдесет лева/, представляваща разноски в производството.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: